

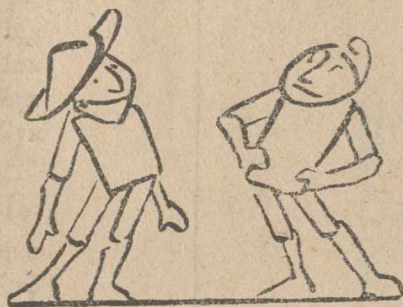
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι' είκοσιτὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα τέσσερα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Μάρτη πέμπτη καὶ δεκάτη
καὶ παροξυσμὸς' στὰ κράτη.

Χίλια κι' ἐνενήντα δύο καὶ διακόσα,
τέλος τοῦ δανείου' στὰ καλὰ τὰ τόσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Φ.—Έλεγαν γιὰ τὴν' Ἡπειρο νὰ κάνουν κι' ἐδῶ πέρα
τρανὸ συλλαλητήρια, ποῦ κόσμος νὰ τραντάξει,
μὰ βγήκε μία προσταγή, καὶ μένε, γιὰ φοβέρα,
καὶ δὲν ἐτάραξε κανεὶς τὸν νόμο καὶ τὴν τάξι.

Π.—Λοιπὸν συλλαλητήριον δὲν ἔγινε κανένα;
Φ.—Δὲν ἔγινε, βρὲ Περικλῆ, κι' ἐπήγαν' στὰ χαμένα
προσκλήσεις πατριωτικαὶ πολλῶν καὶ διαφόρων
καὶ λόγοι δὲν ἤκούσθησαν περιφραδῶν ρητόρων.

Τόνος δὲν ἤχησε φωνῆς
κι' ἡ τάξις ἐτηρήθη,
καὶ γιὰ τὴν' Ἡπειρο κανεὶς
δὲν διεμαρτυρήθη.

Καὶ κάθε πατριώτης
καὶ πάσχων' Ἡπειρώτης
ἐσήκωσε τὸν ὄμο του
κι' ἐτράβηξε τὸν δρόμο του.

Ἄλλοιως ἂν δὲν ἡσύχαζε μεγάλ' ἡ συμφορὰ του,
κι' ἐγὼ ποῦ λὲς ἀτρόμητος' πῆγα' στοῦ Ζαχαράτου,
κι' ἐκεῖ μετ' ἄλλων, Περικλῆ, συμπαρακαθημένων
ἐφώναζα τὰ δίκαια τῶν ἀγωνιζομένων.

Πάψε συλλαλητήρια μεγάλα νὰ σαλπίζης,
ἄλλοιως τὸν νόμον εἴξουρε πῶς θ' ἀντιμετωπίζης.
Προσκύνα, σέβου, Περικλῆ, τὸν νόμον ὀλοένα
καὶ κύπτει τὸν αὐχένα.

Σὰν Φιλελεύθερος καὶ σὺ Φιλελευθέρους κέρνα,
καὶ μὴ τὰ Φιλελεύθερα παρενοχλῆς Κουβέρνα,
κι' ἂν τὰ συλλαλητήρια βλέπης πῶς' στοὺς ἐν τέλει
καθόλου δὲν ἀρέσουνε, πεντάρη μὴ σὲ μέλη.

Θέλουν συλλαλητήρια; κάνε τοὺς κάθε' μέρα...
δὲν θέλουν;... τότε, κουγενέ,
ἔξαπλῶνον μερ' στὸν καφενέ,
ἄλλοιως ὁ γέρο διαβάλας σου κέρνει τὸν πατέρα.

Ποῖος τοὺς νόμους δὲν τηρεῖ
κατὰ γράμμα, φίλε μῶμο;
Φιλελεύθεροὶ καί τοι,
κι' ὅλοι πᾶνε μετ' τὸν νόμο.

Μὴ κανέν' ἀνησυχῆς,
καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς εὐτυχεῖς
τῶν Φιλελευθέρων χρόνους,
δίχως μία τσιμουδιά
πνίγε μέσα' στὴν καρδιά
τοὺς καὶ μούς σου καὶ τοὺς πόνους.

Και σὲ καθεμίαν πράξιν
νομιμόφρων πάντα τήρει
καὶ τὸν νόμον καὶ τὴν τάξιν,
Περικλέτο κακομοίρη.

Ἐπὶ Βασίλειον ἡμῶν
μάθε, στιχουργὲ τοῦ δρόμου,
πῶς κανεῖς παρανομῶν
δὲν φωνάζῃ ὑπὲρ τοῦ νόμου.

Παρὰ νόμον μὴ φωνάζῃς,
παρὰ νόμον μὴ στενάζῃς,
παρὰ νόμον μὴν πονῇς.

Κι' εἴτε νέος, εἴτε γέρον,
ἴστας βουλὰς τῶν ἀνωτέρων
μὴ ποσὼς διαφωνῇς.

Τίποτα ποτὲ μὴν πράττης
μὲ τὴν ἰδικήν σου σκέψιν,
καὶ πρὸ πάντων μὴν ταραττῇς
τὴν Φιλελευθέραν πέψιν.

Μὴν ἀκοῦς τοὺς πατριώτας,
ποῦχουν ἀδειανὸ στομάχι,
κι' ἀφινε τοὺς Ἑπειρώτας
ν' ἀγωνίζωνται μονάχοι.

Τέτοια συλλαλητήρια νὰ γίνουν δὲν συμφέρει
ἡμέρα μεσημέρι.

Τέτοια συλλαλητήρια καὶ μὲ τὸ παραπάνω
παρενοχλοῦν, βρὲ Περικλῆ, κάθε σπουδαῖον ἄνδρα,
οὐ μὴν πολὺ δυσαρεστοῦν κι' αὐτὸν τὸν Τζουλιάνο,
ποῦ καὶ μὲ τὴν Κυβέρνησιν θὰ μείνῃ τοῦ Σαλάνδρα.

Τρῶγε καλὰ καὶ πίνε,
κι' αὐτὰ γιὰ μᾶς δὲν εἶναι
λυσιτελῆ κι' ὠφέλιμα.

Λοιπὸν παντοῦ σιγῇ,
Λευτέρη προσταγῇ,
ἀπαίτησις καὶ θέλημα.

Αὐτὸς μὲν καὶ γινώσις...
θερμὰ συγχαρητήρια
ἴστων ἄνδρα τὸν πολὺπειρο.

Δὲν θέλει συγκεντρώσεις,
μήτε συλλαλητήρια
πρὸ πάντων γιὰ τὴν Ἑπειρο.

Συλλαλητήρια μὴ μαγειρεύῃς
καὶ ψύλλους στ' ἄχυρα νὰ μὴ γυρεύῃς.
Εἶπε Λευτέρης ὀρθὰ κοφτὰ
πῶς δὲν συμφέρουν ποσὼς αὐτά.

Λευτέρης φώναξε, βρὲ κιτρινιάρη,
συλλαλητήρια πῶς δὲν γουστάρει.
Λευτέρης τῶπε, συφοριασμένε,
κι' ὅλους τοὺς ἄλλους ἄστους νὰ λένε.

Λευτέρης βρέμεται
κι' ὅλοι σας τρέμετε.
Μέγα τὸ κράτος καὶ τὸ νόμῳ του,
καὶ γεννηθήτω τὸ θέλημά του.

Ἡ βουλή του γεννηθήτω
καὶ καθεὶς διαλυθήτω
καὶ στὸ σπῆτι του κλεισθήτω,
πρὶν νὰ φάῃ κοντακίαις
κι' Ἀστυνόμων χαστουκίαις.

Ὅχι διαμαρτυρίας,
συμπολιταί μου γενναῖοι,
ζηλευτῇς Ἐλευθερίας
πνεῦμα νέον ἐπιπνέει,
καὶ τοὺς πάντας παροτρύνει
νὰ διέλθουν ἐν εἰρήνῃ
ἐποχὴν καλῶν μυρίων
ἄνευ συλλαλητηρίων.

Γιατί συλλαλητήρια νὰ γίνονται, βρὲ χάχα;
καὶ δὲν μ' ἔνιωθες νὰ ζῇς καλὰ χωρὶς ἐκεῖνα τάχα;
Τί σ' ὠφελοῦν ψηφίσματα καὶ λόγια κουτουροῦ;
πάψε λοιπὸν, κολοκυθὰ,
καὶ τρύφα μέσα στ' ἀγαθὰ
τοῦ τρέχοντος καιροῦ.

B'.

Π. — Κι' ἐγὼ φεύγω συναθροίσεις,
συγκεντρώσεις, συναντήσεις,
κι' ἐγὼ τάσσομαι καθ' ὅλα μετὰ τῶν Φιλελευθέρων
κι' ἐγὼ κύπτω τὸν αὐχένα σὲ θελήματ' ἀνωτέρων.

Ἐνα πνεῦμα τριγυρίζει
καὶ στ' αὐτιά μου ψιθυρίζει:
Περικλέτο, μὴ ζητᾷς
φασαρίαις καὶ τρομάραις,

τὴ δουλειὰ σου νὰ κυττᾷς
καὶ μὴν κἀνῃς κουταμάραις.

Μὴ τῶν συλλαλητηρίων εὐνοῇς τὰς συγκεντρώσεις,
καὶ σὲ τοὺς τοὺς καιροὺς
νὰ θηρεύῃς δεξιώσεις,
ἐσπερίδες καὶ χοροὺς.

Γιὰ λόχους τῶν Ἑπειρωτῶν
καὶ μένος ἐπαναστατῶν
νὰ μὴν παραζαλίζεσαι.

Βλέπε τὰ πάντα φωτεινὰ,
καὶ στῆς Ἑπείρου τὰ βουνὰ
μὴν προσανατολίζεσαι.

Δὲν πρέπει γιὰ τὴν Ἑπειρο κανεῖς νὰ λήγῃ τίποτε
κι' ἄς πάῃ νὰ κουρευέται,
καὶ καθεμὶὰ συνάντησις ἀνθρώπων οἰωνοδήποτε
πρέπει ν' ἀπαγορευέται.

Πάλι μ' ἐνθουσιασμοὺς,
πάλι μὲ παροξυσμοὺς,
μὴ φρενητιᾷς, λεβέντη.

Ἦστερ' ἀπὸ τρικυμία
πρέπει λίγη νηνεμία,
διασκεδάσεις καὶ γλέντι.

Βάλτε φέμωτρο στὰ χεῖλη,
μήτε γρῦ γιὰ τὸν ἀγῶνα,
καὶ γενήτε πρῶτοι φίλοι
μὲ τὸν Βῆδ τὸν Ἑγεμόνα.

Ὅλοι μας σ' αὐτὸν οὐρρὰ
κι' ἄς ἐλθοῦν οἱ Σκιπετάρη,
κι' ἄς βαρέσῃ μιὰ χαρὰ,
τ' Ἀρβανίτικο γιογκάρι.

Ἐξεφύτρωσε προσφάτως
νέον ἔθνος, νέον κράτος,
ποῦχει τόσους ἡγεμόνας,
καὶ θὰ μείνῃ στοὺς αἰῶνας.

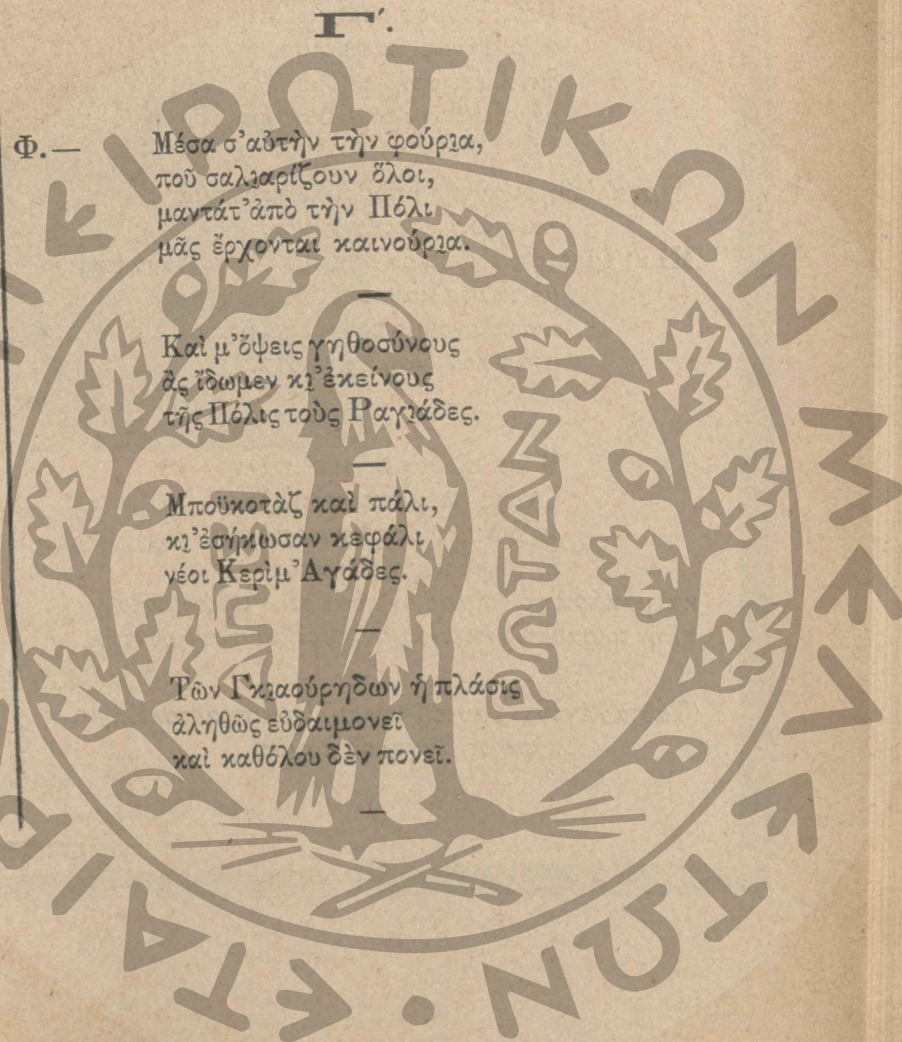
Μὰ καὶ σὺ, βρὲ Περικλέτο,
πέσε καὶ προσκύνῃς το
κι' ἐπαξίως ὕμνησέ το.

Τίμησε τοὺς Σκιπετάρους, καὶ τὸ ξίφος σου παράδος
εἰς τοῦ Βλιάρα τὸ λημέρι,

ποῦ κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος ξέρει,
πῶς Βασίλειον τὸ θέλουν δι' ἐξόδων τῆς Ἑλλάδος.

Ἄς μὴ σὲ παραφέρῃ
κανένα πνεῦμα πλάνο,
μὴν κοπανᾷς ἄερα.

Μὰ λέγε στὸν Λευτέρη:
ὅ, τι μοῦ πῇς θὰ κάνω
κι' ἐγὼ, καλὲ πατέρα.

Ὅλοένα κι' ἀπελάσεις,
σὲ μουντρούμια φυλακίσαις,
καὶ πολλὰ περιποιήσεις.

Νὰ κι' ἡ δόξα, νὰ κι' ἡ νίκη,
πλὴν κανεὶς ὅς μὴν ξεχάνῃ
πῶς ἐκάναμε Συνθήκη
μὲ τῆς Πόλις τὸ Ντιβάνι.

Ὅντως Συνθήκη ζηλευτὴ... γδύνουν πτωχοὺς κι' εὐπό-
καὶ δὸς τοῦ ξυλοφόρτωμα καὶ δὸς τοῦ χαστουκιᾶ, [ρους,
ὁ ποῦ θαρρεῖς, βρὲ Περικλῆ, πῶς ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους
ἐσυνθηκολογήσαμε μαζὶ μὲ τὴν Τουρκιά.

Ἄς κράξωμεν εὐὰν εὐοί,
κι' ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἀμοιβὴ
τοιαύτη μᾶς ἀνήκει.

Ἴσως ὁ νέος διωγμὸς
καὶ τοῦτος ὁ κατατρεγμὸς
νάιναι μὲς' στὴ Συνθήκη.

Ἐπειτ' ἀπὸ τὴν θυσία
καὶ τὸν τόσο σπαραγμὸ
πάλι Γένος κι' Ἐκκλησία
σὲ μεγάλο διωγμὸ.

Πάλι τρόμος, πάλι φρίκη,
κι' ὁ Πανᾶς ἐκ περισσοῦ
ξαναλέει στὴν φεσοῦ:
μὴν ξεχάνῃς τὴν Συνθήκη.

Ἦσφαλίσθη δι' αὐτῆς ὑποδούλων εὐτυχία
καὶ γαλήνη κι' ἡσυχία.
Μὰ κι' ἐμεῖς ἀπ' ἐδῶ πέρα ἔδεσαμε τὸν γαῖδαρό μας
μὲ τὰ νέα καθεστῶτα,
καὶ περνοῦμε τὸν καιρὸ μας
μὴν χαρὰ, ζωὴ καὶ κότα.

Μέσα σὲ χαρὰς κραιπάλην
Ἄρης βρέμεται φρικτὸς,
κι' ὁ Νυμφίος φθάνει πάλιν
ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός,
καὶ μακάριος ὁ δούλος, ὃν εὕρῃσει γρηγοροῦντα,
πλὴν τρισάθλιος ἐκεῖνος, ὃν εὕρῃσει φλυαροῦντα.

(Ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ τοῦ ξυλίνου στραβοσκέλη
κάποιος ἄγγελος ταχὺς

γεγονὸς τῆς ἐποχῆς
σοβαρὸν τοὺς ἀναγγέλλει)

Ἄγγ.— Παύσετε νὰ φλυαρῆτε,
καιρὸς εἶναι νὰ χαρῆτε
καὶ τὸ δάνειον τελειώνει,
κι' ἔρχεται παρὰς πολὺς,
συμπολίται προσφιλεῖς,
ποῦ τὰ κράτη θεμελιώνει.

Λησμονεῖτε συμφοράς,
καὶ σωτήριος παρὰς
εἰς τὸ κράτος μας θὰ πέσῃ,
καὶ καθένas φουκαρὰς
θὰ φορῇ στραβὰ τὸ φέσι.

Μουρμούραις καὶ παράπονα πρὸς τὸ παρὸν ἀφήτε,
τὸ δάνειον πρὸς ἐγγραφὴν ἀμέσως μᾶς καλεῖ,
κι' ἂν ἔχετε κεφάλαια τρέξετε νὰ γραφῆτε
νάχετε κέρδη βέβαια, μόνιμα κι' ἀσφαλῆ.

Πρὸς ἐγγραφὴν' στὸ δάνειον καλεῖται
ὁ κόσμος γενεὰς στεφανωμένης,
δεῖ δεῖ χρημάτων, ἄνδρες συμπολίται,
λέγει κι' ὁ παλαιὸς ὁ Δημοσθένης.

Ἀνάγκη νὰ συνδράμωμεν τὸ κράτος,
μὰ λέει κι' ὁ πολὺς ὁ Λασκαράτος:
ὦ Μοῦσα, στὸν αἰῶνα ποῦ βρεθήκαμε,
βοήθα γιὰ παράδες ἢ χαθήκαμε.

Ἄς ἴδωμεν καὶ τώρα φῶς οὐράνιον
μὲ τοῦτο τὸ σωτήριο τὸ δάνειον.
Τῆς Ἐθνικῆς κατόρθωμα μεγάλο,
ὁποῦ γι' αὐτὸ τὸν σδέρκο μου θὰ βγάλω.

Τώρα μὲ τὰ χελιδόνια μουσικῆς ἀκούω μέλος
λιγερὰ νὰ παιανίζῃ τοῦ δανείου μας τὸ τέλος.
Πῶς ἐμόχθησε γιὰ τοῦτο κι' ὁ μοχθῶν Βαλαωρίτης,
ποιητοῦ τρανοῦ βλαστὰρι
μ' ἀρετῶν περισσὴ χάρι,
ἐνθους λάτρης τῆς Πατρίδος, ποιητῆς καὶ Τραπεζίτης.

Τρέξετε πρὸς ἐγγραφὴν... παιδες τῶν Ἑλλήνων ἴτε
αὐθαρρὴ καὶ παραχρημα,
καὶ πατὴρ μὴ λησμονῆτε
τὸ σοφὸν ἐκείνο ρῆμα
πῶς ὁ χρόνος εἶναι χρήμα.